

О Т К У П

Са рапавим гласом,
намрштених лица,
са пиштољима за пасом,
тесна им улица.

Црни кожни капути,
закопчани до врата,
погледи мргодни,љути,
борци из рата.

Партија наредбу издала,
потписо Маршал Тито,
прогласом сељаке позвала,
да предају стоку и жито.

Силници прете,вичу,
изгоне коње из штала,
краве и телад ричу,
товаре шиваће машине и рала.

Присетише се солунци стари,
кад Аустриска удари сила,
опљачкане куће и амбари,
попаљена родна поља мила.

Са тавана жито се скида,
из шпаица купе храну,
одвија се погром без стида,
лакше је било на Кајмакчалану.

Вратише се у авлију,
пре заласка сунца,
да јединог коња узму,
од старог ратника,солунца.

Наслонио се старац на виле,
чека их да се врате,
откључај катанац стари,
откључај ти радосни брате.

Погледаше један у другог,
оста им на пиштољима рука,
зарза у штали дорат,
натерала ратника мука.

Преживех Албанску голготу,
преживећу и откуп крвави,
остаће да велику срамоту,
носите у сну и на јави.

Угљеша Слијепчевић